

Praėjo jau du mėnesiai, kai nus-
tojo egzistavęs žemaitijos fantas-
tų klubo fenzinas "Vilties daigas".
Sustojo visa "Fajetų" veikla ir tai
tęsis nežinia kiek laiko. Tiesą pasa-
kius klubas nustojo egzistavęs ir ty-
la fendomo gyvenime reiškia ne kokią ei-
linę stagnaciją, bet klubo mirtį. Kaip buvusio
klubo vadovas dėkoju visiems padirbėjusiems
klubo labui. Ačiū už kurinius, kurių nedidelią
dalį spėta patalpinti "Vilties daige", už suteik-
tą finansinę pagalbą, nors šios vis dėlto neužte-
ko norint pratęsti pagrindinio klubo fenzino gyva-
vimą. Keistas esu, nes "Vilties daigas" nebuvo toks,
koks ilgą laiką tikėtasi. Jame marios klaidų, kurias,
būdames redaktoriumi, praleidau, kas toli gražu nepuošė
žemaitijos klubo...

Gaila, bet per tuos dviejus klubo gyvavimo metus man ne-
pavyko suburti vietinių, t. y. Telšiečių fantastikos entu-
ziastų būrio. Jei būtų pavykę tai padaryti, neabėjoju, kad da-
bartinė "Fajetų" agonija tebutu buvusi menka krizė, iš kurios, neabėjo-
tinei būtų išvedęs koks nors kitas naujas lyderis. Bet dabar... dabar
viskas yra kitaip. Klubas baigia savo amžių, nors tikiuosi buvusio klu-
bo nariai suvažiuos į "Litueniconą" ir dar parodys ko yra verti: kas
nors atsiveš fantastinių apsakymų, kažkas sudalyvaus karnavale, kiti
pasirinks kitą konkursą ar pabandys žaisti "Karius ir magus"...

Kaip buvęs "Fajetų" prezidentas, nors ir paleidęs valdžios vadžias,
ryžausi imtis naujos veiklos. Savo lašomis leidžiu štai šį fanziną.
Jo tiražas nebus didesnis už "Vilties daigo". Apimtimi irgi jis nesil-
lygiuos su tuo leidiniu. "Denebolos šviesa" tės nepriklausomo leidi-
nio, egzistavusio atskirai nuo "Vilties daigo", tradicijas. Čia užbaigsiu
publikuoti "Vilties daige" pradėtus spausdinti kūrinius. Gali būti, kad
"Denebolos šviesa", nors ir būdames neperiklausomas fenzinas, spausdins,
t. y. taps kokio nors vieno klubo narių kūrybą, aišku, redaktoriaus nuo-
žiūra. Tiesą pasakius, kas bus toliau, parodys pati ateitis...

1993
04.30

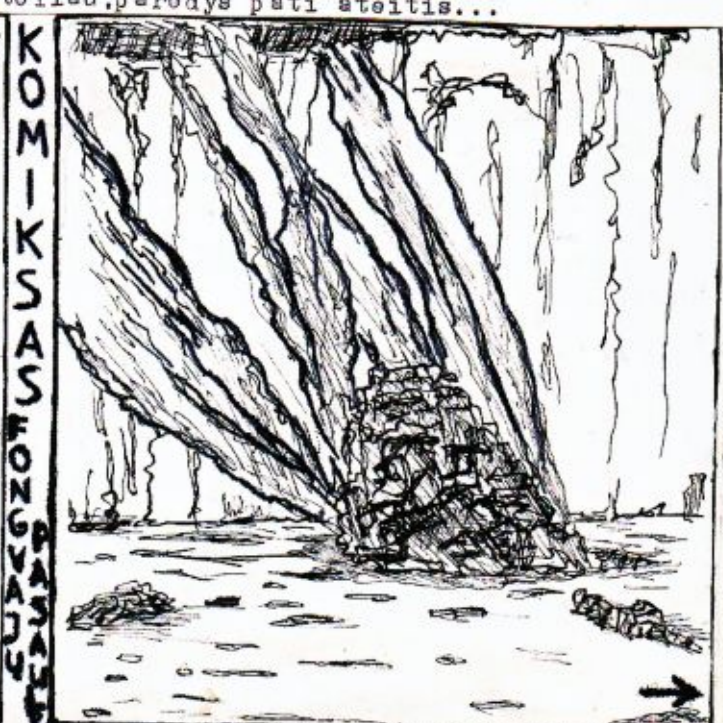
DENEBOLOS ŠVIESA

Nr. 41

EINA NUO

1986.

08
03

KOMIKSAS

PRADŽIA 13 "VD" Nr.

PABAIGA.

Egidijus Skrickas
AŠ-MONSTRAS

Mane raižė skausmas. Lyg plėštų odą. Degintų. Sukintų scenarius... Skausmas praėjo staiga, kaip ir prasidėjo. Nebesupratau, kas aš. Aišku tik, kad esu kalėjimo kameroje, surakintas grandinėmis. Pažvelgiau į savo rankas...
-O Dieve!!!

Ten, kur turėjo būti oda-kežkas nepaaiškinama. Gelsvo, rausvo, žalsvo atspalvio... Puoliau prie veidrodžio. Tiksliau, prie veidrodžio šukės, kabančios ant sienos. Ir išvydau... save? Iš veidrodžio šukės į mane spoksojo gyva mumija. Monstras. Oda susiraukšlėjusi, tokių pat atspalvių, kaip ant rankų. Plaukai ilgi, balti, susivėlę. Pražilau? Dantys pažaliavę, tokie, kad kažki ką įsis perkąščiau. Akyse švietė baltos lėliukės. Numirėlio lėliukės. Bejausmės.

Menyje kunkuliavo jėga. Lyg būtų vidun kas įlindęs. Įtempiau raumenis ir riauomodamas... Taip taip, riauomodamas, o ne rėkdamas sutraukiau pančias. Subraškėjo kameros užraktas - turbūt sergas išgirdo triukšmą.

Atraskinti jis nespėjo - rankos smūgiu išleužiau duris ir griebiau sargą už gerklės. Vilkau jį kalėjimo koridoriumi, kol pamačiau ant sienos priešgaisrinės apsaugos kirvį. Nusviedžiau sargą ant grindų ir, čiupęs tą kirvį, sukapojaujančiam galvą. Ištraukiau pistoletą ir pasileidau tolyn. Sargai, mane išvydę, sprukdavo šalin. Todėl kalėjimą palikau be kliūčių.

Šalia jo buvo aerodromas. Į pakilimo taką ką tik įriedėjusiam lėktuvui pylė degalus, netoliese švil-

pavo lakūnas.

Viskas truko kelias sekundes. Pribėgęs smogiau kirviu lakūnui į krūtinę - net šonkauliai per kombinezoną išlindo. Tuo pačiu nutreukiau nuo jo gelvos kepurę ir užsidėjau sau. Šokau į lėktuvą ir... sėkmingai pakilau. Skristi dadas prisiminiau lakūno uniformą, nužvelgiau savo skudurus - suplyšę, apipeliję. Geriausią atvėju - skarmalės grindims plauti. Ką padarysi, kitokių neturiu.

Nežinia, kaip ilgai būčiau skridęs, jeigu nebūčiau nuvairavęs į frontą. Kariuojantieji, pastebėję lėktuvą, atidengė ugnį. Ir pamušė, kad jie spraudus nusiuktų! Lėktuvas krito, o aš mąščiau, kaip mirsiu. Gal ir gerai, kad mirsiu - nereiks daugiau po pasaulį traukiniotis. Lėktuvas sprogo. Jaučiau, kad degu. Staiga kažkokia jėga išsviedė mane iš ugnies. Atsidūręs kur nesiekis liepsna, apsižiūrėjau. Tersi nuluptas, visi raumenys matosi. Nebebuvo tos keistos odos ir plaukų. Supykęs čiupau šalia gulintį negyvo kariškio

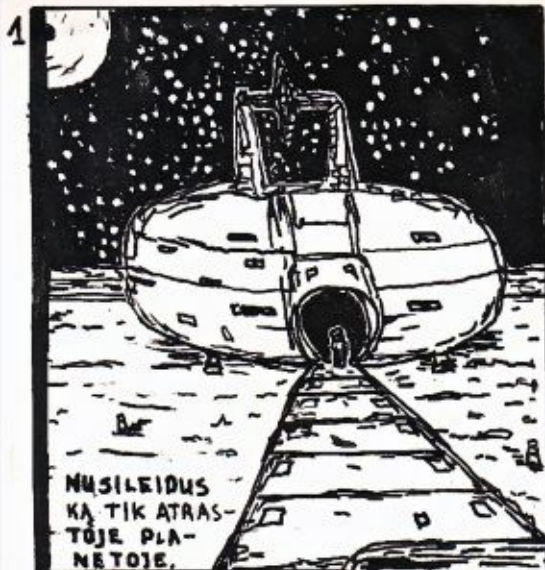

automatą ir puoliau mane pamušusius. Naudodamasis jų nuostaba, guldžiau vieną po kito. Iššaudęs visus, patraukiau į kitą pusę, bet ten mane pasitiko vieninga salvė, privertusi sprukti. Pasislėpiau miške. Vėliau nuogaliuje vieteleje išsikasiau urvą. Žinoma, savojo nevi - žudyti - nemečiau. Vos tik į šį mišką įžengdavo žmogus, nusukdavau jam galvą. Mane oda per ilgą laiką staugo. Vėl buvau panašus į mumiją.

Vieną romantišką vakarą miške sukiau merginą. Jau susiruošęs pulti pajutau skausmą. Lyg kas plėštų odą...

JULIUS A.K. TAURINSKAS PENKTASIS

SKIRIU IŠEJUSIEMS IR ESANTIEMS

JO EDOJE
(... UŽ KARIAUTI PLANETA)

